

19. nedeľa v období cez rok A

13. august 23

Mt 14, 22 – 33

Milé sestry a bratia v Kristovi

V minulú nedeľu nám udalosť premenenia na hore Tábor pripomenula, že nielen Ježiš sa na svojej ceste do Jeruzalema pred učeníkmi premenil. Aj náš život predstavuje neustálu zmenu, podlieha zmenám. Život pred nás stavia stále nové úlohy, stretáme nových ľudí, očakávajú sa od nás nové postoje, nové skutky. Niekedy sa cítime touto požiadavkou zaskočení, zneistení, nezriedka sa bojíme, že nás to všetko môže pohltiť – podobne ako Petra v dnešnom príbehu voda Genezaretského jazera. Radšej by sme mali istotu stáleho, toho čo sa nemení.

Do toho ešte vstupuje kresťanstvo, Kristus so svojimi požiadavkami. Žiada od nás napr., aby sme sa usilovali žiť v zhode, v láske s inými, aby sme šírili pokoj, zmierenie. Aj by sme chceli, ale často nás ostatné úlohy, ktoré máme v živote, nepustia ďalej. Napriek všetkej námahe sa nám nedarí postúpiť dopredu, nedarí sa nám napredovať. Akoby sme stáli na jednom mieste: protivietor - teda okolnosti, iní ľudia – to všetko znehodnocuje našu snahu. Podobne ako apoštolom v dnešnom príbehu prekážal protivietor pohnúť sa so svojou loďkou dopredu. Nebolo toho, kto by im pomohol, povzbudil a dodal novej sily, novej odvahy. Keď sa im Ježiš nakoniec zjavil, mali pocit, že je to prelud, mátoha, čo ich ešte viac vyplašilo.

A predsa bol to Ježiš, ktorý ich pozval k ďalšej ceste, k tomu, aby nezostali stáť na mieste. Vyzval ich k tomu, aby sa nebáli. Dokonca schválil Petrov úmysel vstúpiť do vln a priblížiť sa k nemu. Peter sa ale po chvíli začal topiť. V tej chvíli ho Ježiš povzbudzuje, dodáva mu vieru, ktorá mu chýbala.

Toto rozprávanie aj nám dodať odvalu vo chvíľach ohrozenia. Hovorí, že život je skôr plávanie, ako pevná cesta. Chýbajú nám také istoty, ktoré by pripomínali pevnú pôdu pod nohami, alebo skalú ku ktorej by sme sa mohli primknúť. Aj my by sme sa mnohokrát radšej vrátili na breh, k istote, ale život je skôr dravá rieka ako breh.

Napriek tomu to neznamená, že by náš život mal byť neustále ohrozený, že by nám život nemal poskytnúť záruku nijakej istoty. Kristus nás učí rozumieť toku života, učí nás jeho rizikám. Pomáha nám, dáva nám dodatočnú istotu, tak aby nás tá rieka života mohla niesť. Dalo by sa povedať, že nás naučil plávať. Naučil nás dokonca rozumieť, že i chvíľa, kedy sa zdá, že nás už tá rieka pohltila – chvíľa smrti – nie je iba tmou, iba strachom, ale je aj návratom, vstupom do nového života.

Ježiš nás chce povzbudiť, aby sme sa nebáli neistoty. Ani vo chvíľach, keď náš život podlieha zmene, podlieha otrasom, keď sa nám zdá, že sa nám pôda prebára pod nohami. Ježiš nás učí kráčať ďalej aj vo chvíľach neistoty. Len nám nesmie chýbať dôvera. Vtedy zistíme, že hodnoty, ku ktorým nás Ježiš vyzýva nás aj nesú – podobne ako vie niesť voda. Dokonca aj chvíle ohrozenia sa nám môžu stať okamihom, v ktorom sa náš život stáva plnším, bohatším. Len si musíme uvedomiť, že Ježiš nás učí viere, dôvere nie mimo života, ale uprostred rieky života. On nás chce naučiť – povedané slovami dnešného evanjelia – chodiť po vode – aj keď je to trochu namáhavejšie.

To je zázrak, ktorý sa udial nielen na Genezaretskom jazere, ale tento zázrak sa deje aj v našom živote
- vtedy, keď sa Kristovej viere otvoríme.